

Μιάς και είμαστε στη αρχή του καλοκαιριού καλό θα ήταν να γυρίσουμε ένα αιώνα πίσω για να δούμε την αγορά εξοχικής κατοικίας πριν ένα αιώνα.. Καταρχήν η Αθήνα στις αρχές του 20ου αιώνα ήταν με τα σημερινά δεδομένα μία μικρή πόλη με εξοχές που ήταν πολύ κοντά σε αυτή. Άλλωστε, οι συγκοινωνιακές υποδομές και η τεχνολογία τους δεν επέτρεπε μεγάλες μετακινήσεις. Βασικά θέρετρα της Αθήνας ήταν η περιοχή του Νέου Φαλήρου και η Κηφισιά, ενώ οι πιο τολμηροί έφθαναν μέχρι τη Γλυφάδα. Φυσικά υπήρχε το Λουτράκι και τα Καμένα Βούρλα αλλά αυτό ήταν ολόκληρο ταξίδι και συνδυάζονταν με πολυήμερη διαμονή. Οι πιο τολμηροί που συνδύαζαν το χρήμα με τον ελεύθερο χρόνο αναζητούσαν ανάσες δροσιάς σε Κυκλαδονήσια –κυρίως σε εκείνα που είχαν ικανοποιητική ακτοπλοϊκή κάλυψη- αλλά και στα νησιά του Αργοσαρωνικού. Οι περιπτώσεις αυτές όμως, σύμφωνα με χρονικογράφους της εποχής, αντιμετωπιζόνταν περισσότερο ως ταξιδευτές και λιγότερο ως παραθεριστές. Δεν ήταν λίγες οι περιπτώσεις εκείνων που συνέδεαν τις καλοκαιρινές διακοπές με τον θρησκευτικό-προσκυνηματικό τουρισμό και για το λόγο αυτό ήδη από τις αρχές του αιώνα καταγράφονταν χιλιάδες επισκέψεις σε νησιά που είχαν θρησκευτικό χαρακτήρα όπως για παράδειγμα στην Τήνο. Όμως ακόμα και στην περίπτωση ατή οι επισκέπτες των νησιών δεν προέρχονταν από την Αθήνα αλλά από άλλα κέντρα του ελληνισμού και κυρίως τη Σμύρνη και την ενδοχώρα της. Για το λόγο αυτό άλλωστε οι περισσότερες ακτοπλοϊκές εταιρίες της εποχής είχαν δρομολόγια με την συγκεκριμένη πόλη. Το σίγουρο είναι ότι οι αθηναίοι πριν από ένα περίπου αιώνα προτιμούσαν είτε τη βόλτα στις εξοχές όπως η Κολοκυνθού, το Νέο Φάληρο, τα Πατήσια που προσφέρονταν για μία μονοήμερη εκδρομή είτε τη πολυήμερη διαμονή σε κάποια λουτρόπολη. Η έννοια του μαζικού τουρισμού, μπήκε στην «ζωή» του έλληνα ουσιαστικά τα τελευταία 50 χρόνια και η ανάπτυξη του συνδυάστηκε τόσο με την άνοδο του βιοτικού επιπέδου όσο και με την βελτίωση των υποδομών μεταφοράς.